

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 222.653 van 27 februari 2013
in de zaak A. 204.174/XIV-34.091**

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans
 de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
 Armoedebestrijding
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Antwerpsesteenweg 59 B
 alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen :

XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Koen Blomme
kantoor houdend te 8820 Torhout
Vredelaan 25
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 26 maart 2012, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 75.550 van 21 februari 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 8311 van 5 april 2012 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verweerder heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 5 december 2012 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Elisa Van Broeck, die loco advocaat Koen Blomme verschijnt voor de verweerder, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verweerder dient op 5 juni 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) in. De staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verklaart die aanvraag met een beslissing van 19 augustus 2011 ongegrond.

Op 10 oktober 2011 stelt de verweerder tegen die beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigt de weigeringsbeslissing met een arrest van 21 februari 2012. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partij werpt in een enig middel de schending op van de zorgvuldigheidsplicht en de hoorplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van “het beginsel van eenheid van rechtspraak, ook vervat in artikel 39/6, § 3, tweede lid, van de Vreemdelingenwet”.

Zij citeert punt 2.3 van het bestreden arrest, waaruit zij afleidt dat het zorgvuldigheidsbeginsel volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inhoudt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris nieuwe stukken bij de vreemdeling moet opvragen of hem minstens voor een onderzoek moet uitnodigen indien blijkt dat de bij een aanvraag om machtiging tot verblijf gevoegde stukken niet volstaan. Volgens het bestreden arrest zou de gemachtigde ambtenaar zelfs moeten “onderzoeken of nieuwe medische attesten noodzakelijk waren” en zou hij dus als het ware in de plaats van de vreemdeling moeten nagaan welke stavingsstukken nog kunnen worden ingediend. De verzoekende partij laat gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het zorgvuldigheidsbeginsel aldus omschrijft op een wijze die niet met de draagwijdte ervan strookt. De betrokkene moet de mogelijkheid krijgen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voren te brengen, hetgeen ook de betekenis van de hoorplicht is. In het bestreden arrest wordt dit volgens de verzoekende partij uitgebreid tot een plicht voor het bestuur om met de betrokken vreemdeling in overleg te treden om deze laatste toe te laten alle voor hem dienstige stukken voor te leggen. De verzoekende partij acht dit in strijd met de vaste rechtspraak van de Raad van State en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De verzoekende partij citeert meerdere arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over dezelfde problematiek, zijnde de schorsing van dokter Glorieux, waarin telkens is besloten dat ook van de vreemdeling enige zorgvuldigheid kan worden verwacht door de overheid correcte informatie te geven, dat het bestuur de vreemdeling niet moet verwittigen dat hij een ander medisch attest moet indienen en dat de vreemdeling zelf zijn aanvraag moet toelichten en de nodige stukken indienen.

Volgens de verzoekende partij zijn met het bestreden arrest niet enkel de hoger aangehaalde beginselen geschonden, maar ook het in artikel 39/6, § 3, tweede lid, van de Vreemdelingenwet vervatte beginsel van eenheid van rechtspraak. Uit het bovenstaande blijkt immers dat het bestreden arrest afwijkt van de overige rechtspraak waar het inhoudt dat het bestuur zelf nieuwe medische stukken zou moeten opvragen wanneer de vreemdeling medische attesten van een geschorste arts voorlegt. De verzoekende partij wordt aldus aangetast in haar gerechtvaardigde verwachtingen betreffende de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekende partij het middel. Zij voegt toe dat de verweerder ten onrechte voorhoudt dat zij niet zou betwisten dat de verweerder zich in een situatie van “onoverkomelijke dwaling” bevindt. De verzoekende partij benadrukt dat de verweerder zelf zorgvuldig had moeten zijn en de overheid van correcte informatie had moeten voorzien. Onoverwinnelijke dwaling of overmacht moet concreet worden gestaafd, het volstaat niet dat het “redelijk is om aan te nemen” dat er sprake van onoverwinnelijke dwaling is.

De verzoekende partij vervolgt dat de door haar geciteerde rechtspraak in gelijkaardige omstandigheden als die van de verweerder is tot stand gekomen. In die gevallen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen overmacht aanvaard omdat de vaststelling dat een geschorste arts geen medische getuigschriften kan uitschrijven in overeenstemming met een correcte feitenvinding is en omdat de verzoekers niet aantoonen dat zij er zich niet van konden vergewissen of dokter Glorieux zijn beroep op rechtmatige wijze uitoefende.

Beoordeling

6. In de aanvankelijk bestreden beslissing, die tot het bestreden arrest heeft geleid, wordt met verwijzing naar het advies van de arts-attaché overwogen dat het door de verweerder aangehaald medisch probleem niet kan worden aanvaard als grond om een verblijfsvergunning met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te krijgen omdat uit de beschikbare medische gegevens geen actuele aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het land van herkomst is. Daaraan wordt toegevoegd dat de

attesten van dr. Herman Glorieux van 29 november 2010, 1 december 2010 en 24 januari 2011 omwille van diens levenslange schorsing sedert 28 februari 2007 niet als medische getuigschriften in aanmerking kunnen worden genomen.

In punt 2.3 van het bestreden arrest wordt overwogen dat de huidige verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat geen rekening kan worden gehouden met de inhoud van attesten van niet erkende of van geschorste artsen. Daar wordt aan toegevoegd dat het de huidige verzoekende partij evenwel toekwam te onderzoeken of nieuwe medische attesten noodzakelijk waren en deze op te vragen, gelet op de attesten van dokters A.K. en D.E. die een chronische kwaal vooropstellen, desnoods de vreemdeling voor een onderzoek uit te nodigen. Steeds volgens het bestreden arrest, blijkt uit de attesten dat de medische aandoeningen niet van alle ernst zijn ontbloot en dat de verzoekende partij had kunnen vermoeden dat de vreemdeling evenmin wist dat zijn arts geschorst was en hij aldus niet tegemoet kwam aan de op hem rustende plicht om alle nuttige en recente inlichtingen over te maken. Uit deze attesten kon evenmin worden besloten dat een terugkeer naar het land van herkomst mogelijk was. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit dat de verwerende partij zich niet afdoende heeft geïnformeerd en zo het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze moet informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.

Anders dan de verzoekende partij voorhoudt, wordt in het bestreden arrest niet gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel steeds de plicht inhoudt om met de vreemdeling in overleg te treden en ambtshalve alle nuttige inlichtingen op te vragen indien blijkt dat de tot dan toe ingediende stukken niet volstaan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft hoofdzakelijk tot de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel besloten omwille van het concrete gegeven dat verzoekers aanvraag, naast de attesten van een geschorste arts, ook medische attesten bevatte die weliswaar niet meer als actueel werden beschouwd maar waaruit een chronische kwaal bleek. Daarenboven stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat de huidige verzoekende partij volgens de nota met opmerkingen zelf pas op 23 juni 2011 wist dat Herman Glorieux als geneesheer was geschorst, dat Herman Glorieux niettegenstaande zijn schorsing medicatie op de gebruikelijke voorschriftformulieren voor artsen voorschreef, dat

de voorschriften een stempel met de vermelding “neuropsychiater” en een nummer bevatten en dat de huidige verweerder voor die medicatie ook een tussenkomst van het ziekenfonds ontving. Op grond van deze concrete gegevens acht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het redelijk aan te nemen dat de huidige verweerder zich in een situatie van onoverkomelijke dwaling bevond. Daargelaten de vaststelling dat het de Raad van State als administratieve cassatierechter niet toekomt zelf in de beoordeling van de feiten te treden, blijkt niet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een verkeerde invulling aan het begrip “onoverwinnelijke dwaling” heeft gegeven. Het komt de Raad van State aldus evenmin toe zelf in de beoordeling van de feiten te treden om in de plaats van de annulatierechter na te gaan of het bestuur in concreto al dan niet zorgvuldig heeft gehandeld. Waar de eerste rechter te dezen de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvaardt omdat een chronische kwaal uit de weliswaar niet meer actuele medische attesten van niet geschorste geneesheren blijkt, omdat uit die attesten niet de mogelijkheid van een terugkeer naar het land van herkomst blijkt, omdat de huidige verweerder in een toestand van onoverwinnelijke dwaling verkeerde betreffende de levenslange schorsing van Herman Glorieux als geneesheer voor wat betreft de recentere attesten terwijl de huidige verzoekende partij op 23 juni 2011 wel deze schorsing vernam en omdat de huidige verzoekende partij net op grond van deze concrete omstandigheden bijkomende medische attesten had moeten opvragen of desgevallend de huidige verweerder voor een onderzoek had moeten uitnodigen, en zij zich dus niet op afdoende wijze heeft geïnformeerd, wordt geen verkeerde inhoud aan het zorgvuldigheidsbeginsel gegeven. Het enige middel is in die mate ongegrond.

De verzoekende partij verwijst naar arresten betreffende “dezelfde problematiek”, met name de schorsing van Herman Glorieux. In die zaken was telkens slechts één attest voorhanden, uitgeschreven door de geschorste geneesheer Herman Glorieux, terwijl in de huidige zaak ook attesten van andere geneesheren en door het ziekenfonds terugbetaalde voorschriften van Herman Glorieux voorhanden zijn. Alleen al omwille van deze verschillende feitelijke omstandigheden kan geen schending van artikel 39/6 van de Vreemdelingenwet worden aangenomen, daargelaten de vaststelling dat een evolutie van de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet verboden is en dat de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen bindende precedentswaarde hebben. Het enige middel is ook in die mate ongegrond.

De schending van de hoorplicht is niet aan de orde omdat met het bestreden arrest daarover geen uitspraak is gedaan. Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zevenentwintig februari tweeduizend dertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen